

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 6Cdo/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120445035
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:6120445035.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. O., narodeného XX. P. XXXX, A., W.. G. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Nitra, Farská 40, proti žalovanej W. G., narodenej XX. T. XXXX, U. A. S., W. XXX/X, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Hurtišom, Prievidza, Matice slovenskej 17, o zaplatenie 10 000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 6C/5/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. júla 2024 sp. zn. 5Co/41/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. decembra 2023 č. k. 6C/5/2021-203 (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia 10 000 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29. júna 2020 do zaplatenia a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať existenciu zmlúv o pôžičke, ktoré mali byť uzavreté ústne 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že z výpisu z účtu žalobcu v H. N., V.. Z., č. Z. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo 14. decembra 2015 zistil, že žalobca poukázal žalovanej 5 000 eur a v správe pre príjemcu uviedol, že ide o pôžičku, z výpisu z 5. decembra 2017 zistil, že žalobca z účtu č. Z. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX poukázal žalovanej 5 000 eur a v správe pre príjemcu uviedol, že ide o pôžičku 3 x 5 000 eur a z potvrdenia o transakcii zo 16. septembra 2019 zistil vykonanie bezhotovostného prevodu finančných prostriedkov vo výške 5 000 eur z účtu žalovanej IBAN: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na účet žalobcu IBAN: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX pričom v správe pre príjemcu uvedená poznámka „Zmluva o pôžičke Nz 44441/2015 dňa 19. 11. 2015“. Z potvrdenia o transakcii z 23. septembra 2019 zistil, že z účtu žalovanej IBAN: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX bolo zaslaných 5 000 eur na účet žalobcu IBAN: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so správou pre príjemcu „Zmluva o pôžičke Nz 59746/2016, N 151/2016, NCR1s 60762/2016 zo dňa 21. 12. 2016“, z potvrdenia o transakcii z 19. septembra 2019 zistil, že z účtu žalovanej L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX bolo na účet žalobcu IBAN: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX prevedených 5 000 eur a v správe pre príjemcu bolo uvedené „Zmluva o pôžičke Nz 49341/2017, N116/2019 NCR1s 50132/2017“. Súd prvej inštancie mal ďalej preukázané, že žalovaná so žalobcom spísala 13. mája 2013 čestné vyhlásenie, že ak žalobca žalovanej poukáže na jej účet v H. N., V.. Z., finančné prostriedky, má sa za to, že ho o tieto žalovaná požiadala a ide o bezúročné pôžičky a zaviazala sa pôžičky na výzvu žalobcu vrátiť.

4. Tieto zistenia súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 657, § 563 a § 115 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“). Vychádzal z nesporných skutkových tvrdení, že žalobca 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017 poukázal na účet žalovanej v banke po 5 000 eur, sporným bol právny titul týchto platieb. Žalovaná popierala, že by so žalobcom uzatvorila ústne zmluvy o pôžičkách 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017, uplatnený nárok sú podľa nej pôžičky, ktoré jej žalobca poskytol na základe notárskej zápisnice č. N65/2015 z 19. novembra 2015 a notárskej zápisnice č. N116/2017 z 30. novembra 2017. Podľa súdu žalovaná v konaní preukázala výpisom z bankového účtu žalobcu z 5. decembra 2017, že pri platbe 5 000 eur na účet žalovanej v detaile pohybu uviedol „pôžička 3x 5 000 eur“, výzvou žalobcu na vrátenie pôžičiek 15 000 eur zo 14. septembra 2018, v ktorej uviedol: „Ďalej W. Ťa žiadam, o rýchle vyplatenie pôžičky vo výške 15.000,- €, najneskôr však do 18.11.2019, tak ako bolo podpísané v ZMLUVE O PŔŽIČKE zo dňa 18.11.2015, a zapísané v Notárskej zápisnici zo dňa 19.11.2015, 21.12.2016, 30.11.2017. Financie som ti zaslal na účet v troch splátkach, raz ročne po 5.000,- €, na vyplatenie podielu z domu, Tvojho bývalého manžela O. N.. 1. W. N. - pôžička 5.000,- € - 14.12.2015 (výpis z účtu v prílohe), 2. W. N. - pôžička 5.000,- € - 20.12.2016 (výpis z účtu v prílohe), 3. W. N. - pôžička 5.000,- € - 05.12.2015 (výpis z účtu v prílohe)“, že pôžičky jej neboli žalobcom poskytnuté na základe ústnych zmlúv o pôžičke zo 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017, ale ide o pôžičky, ktorých existenciu osvedčila v notárskych zápisniciach č. N 65/2015 z 19. novembra 2015, N 116/2017 z 30. novembra 2017 a č. N 151/2016 z 21. decembra 2016, a ktoré už žalobcovi vrátila. Súd považoval tvrdenie žalovanej, že podpísala všetky listiny, ktoré jej žalobca predložil a ktoré on pripravil (zmluvu o pôžičke z 18. novembra 2015, čestné prehlásenie z 13. mája 2013), prípadne zabezpečil ich vyhotovenie (notárske zápisnice) bez kontrolovania, za pravdivé, lebo tak urobila z dôvodu, že mu dôverovala. Dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo uniesť dôkazné bremeno o existencii ústnych zmlúv o pôžičke z 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie aj „nižšie súdy“) rozsudkom z 10. júla 2024 sp. zn. 5Co/41/2024 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa aj s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré považoval za jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vyporiadavajúce so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi aspektmi veci.

6. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal existenciu pôžičiek poskytnutých žalovanej na základe ústnych zmlúv zo 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017. V konaní bol preukázaný prevod peňazí žalobcom na účet žalovanej v týchto dňoch, a to po 5 000 eur. V konaní bolo preukázané aj to, že prevod peňazí bol poskytnutím pôžičiek, o ktorých svedčia notárske zápisnice č. N 65/2015, Nz 44441/2015, NCRIs 45379/2015 z 19. novembra 2015 (spolu s písomnou zmluvou o pôžičke z 18. novembra 2015) a č. NZ 116/2017, Nz 49341/2017, NCRIs 50132/2017 z 30. novembra 2017, ktoré žalovaná žalobcovi vrátila. Aj keď obsah týchto notárskych zápisníc, konkrétne vyhlásenie žalovanej, že peňažné prostriedky z pôžičky prevzala od žalobcu pred spísaním notárskych zápisníc, uvedené nepodporujú, ostatné vykonané dôkazy hodnotené jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti preukazujú, že tomu tak skutočne bolo. Zdôraznil, že samotný žalobca v príkaze na prevod 5 000 eur zo svojho bankového účtu na účet žalovanej 5. decembra 2017 uviedol „pôžička 3 x 5 000 eur“. Jeho tvrdenie, že sa tak stalo omylom kvôli množstvu pôžičiek, ktoré žalovanej poskytol a dlhému obdobiu, po ktorý sa tak dialo, podľa odvolacieho súdu neobstojí. Ak by boli pravdivé tvrdenia žalobcu, že popri troch pôžičkách po 5 000 eur, uvedených v notárskych zápisniciach z 19. novembra 2015, z 21. decembra 2016 a z 30. novembra 2017, poskytol žalovanej ešte ďalšie dve pôžičky 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017, tak pri prevode týchto peňazí by išlo už o piatu pôžičku po 5 000 eur, a nie tretiu ako uviedol v príkaze banke na úhradu. Odvolací súd ďalej uviedol, že poznámka žalobcu na príkaze pre banku dosvedčuje výpoveď žalovanej, že prevod peňažných prostriedkov 5 000 eur 5. decembra 2017 sa týkal pôžičky, uvedenej v notárskej zápisnici z 30. novembra 2017, a 5. decembra 2017 poskytol žalovanej nie piatu, ale tretiu a poslednú pôžičku 5 000 eur. Žalobca vo výzve na vrátenie peňažných prostriedkov zo 14. septembra 2018 prevody peňažných prostriedkov zo 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017 žalovanej sám spojil s pôžičkami uvádzanými v notárskych zápisniciach, ktoré zaslal na jej účet v banke, čo je v rozpore jednak s obsahom zmluvy o pôžičke z 18. novembra 2015, na ktorú sa v konaní odvolával a aj s jeho vyjadreniami v konaní. Takéto dva omyly v jednej výzve sa ani podľa odvolacieho súdu nedajú logicky vysvetliť, a to ani množstvom pôžičiek žalobcu žalovanej a dlhým obdobím, počas ktorého jej požičiaval peniaze.

7. Záver súdov, že žalobca požičal žalovanej len tri razy po 5 000 eur nepriamo podporujú i vyjadrenia žalobcu v ďalšom spore vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14C/33/2018. V tomto konaní, v ktorom sa žalobca domáhal od žalovanej peňažného plnenia, opísal spolužitie so žalovanou, vrátane hospodárenia, neuviedol ale, že žalovaná popri tam uplatňovaných pôžičkách mu okrem troch pôžičiek po 5 000 eur dlhuje ďalšie dve pôžičky po 5 000 eur.

8. Podľa odvolacieho súdu záver o existencii len troch pôžičiek po 5 000 eur podporuje i to, že k prevodu peňažných prostriedkov 5 000 eur došlo krátko po spísaní prvej notárskej zápisnice o pôžičke 19. novembra 2015, a to 14. decembra 2015, a k druhému prevodu 5 000 eur došlo 5. decembra 2017 zas krátko po spísaní notárskej zápisnice o pôžičke 5 000 eur 30. novembra 2017. Považoval za nelogické, aby žalobca poskytol žalovanej rovnaké pôžičky s takým krátkym odstupom. Prvú pôžičku si žalobca podľa jeho tvrdenia zabezpečil spísaním notárskej zápisnice a aj písomnou zmluvou o pôžičke a odovzdal ju žalovanej v hotovosti a druhú poskytol žalovanej bez potvrdenia na jej bankový účet. K tvrdeniam žalobcu, že k pôžičkám zo 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017 nebolo treba spisovať notárske zápisnice, pretože peniaze zaslal žalovanej na účet v banke a tak mal doklad o pôžičkách, odvolací súd uviedol, že notárske zápisnice z 19. novembra 2015, 21. decembra 2016 a 30. novembra 2017 nie sú len dokladom o poskytnutí pôžičiek, ale aj uznaním dlhu žalovanou a súhlasom s vykonateľnosťou notárskej zápisnice podľa Exekučného poriadku. Podľa odvolacieho súdu nebolo logické, aby žalobca v rozmedzí niekoľkých dní poskytol žalovanej niektoré pôžičky s takýmto zabezpečením a výhodami, a niektoré bez nich.

9. Odvolací súd k záverom uvedeným v jeho predchádzajúcom uznesení z 23. februára 2023 č. k. 5Co/27/2022-121 vo veci uviedol, že s definitívnou platnosťou v ňom nekonštruoval celý skutkový stav veci, na ktorý by sa mohol žalobca odvolávať. To urobil až súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyvodením záveru, že napriek obsahu predmetných notárskych zápisníc a písomnej zmluve o pôžičke z 18. novembra 2015, nedošlo medzi stranami sporu v dňoch 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017 k uzatvoreniu zmlúv o pôžičkách a že titulom prevodu peňažných prostriedkov žalobcom na účet žalovanej tieto dni boli pôžičky uvádzané v notárskych zápisniciach č. N 65/2015, Nz 44441/2015, NCRIs 45379/2015 z 19. novembra 2015 (spolu s písomnou zmluvou o pôžičke z 18. novembra 2015) a č. NZ 116/2017, Nz 49341/2017, NCRIs 50132/2017 z 30. novembra 2017. S takto zisteným skutkovým stavom sa odvolací súd stotožnil.

10. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie v rozsudku nereagoval na jeho návrh na objasnenie skutkového stavu veci výsluchom svedka O.. Č.I. a ani na dohodu o urovnaní, ktorú predložil na pojednávaní 20. septembra 2023, odvolací súd prisvedčil žalobcovi, že ide o pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré však nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia o veci. Výsluchu O.. Č. podľa odvolacieho súdu bránilo to, že žalovaná ako účastníčka právnych úkonov, ktoré boli obsahom predmetných notárskych zápisníc notára nezbavila mlčanlivosti podľa ustanovenia § 39 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov. Vykonaniu tohto dôkazu tak bránila objektívna skutočnosť, čo samozrejme nezbavovalo súd prvej inštancie povinnosti dôvod, pre ktorý nevykonal navrhnuté dokazovanie, uviesť v odôvodnení rozsudku. K návrhu dohody o urovnaní z 21. augusta 2019, ktorý žalobca predložil na pojednávaní 20. septembra 2023, odvolací súd uviedol, že nešlo o dohodu o urovnaní, pretože návrh nebol podpísaný účastníkmi tohto právneho úkonu, a tak nemohol ovplyvniť skutkové a právne závery, ku ktorým vo veci dospel súd prvej inštancie. Ani tento dôkaz súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuviedol a v odôvodnení neuviedol ani skutočnosti, ktoré z neho zistil a ako ich vyhodnotil, hoci tak mal urobiť, uvedené však nemôže zmeniť skutkové alebo právne závery súdu prvej inštancie v tejto veci. Porušenie procesných práv žalobcu tak nemalo žiadny vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s jeho ustanoveniami § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto, že mu bolo znemožnené uplatňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky oboch nižších súdov zrušil. Odôvodneniu napadnutého rozsudku vytýkal, že je nelogické, vychádza len z domnienok, najmä obsahu notárskych zápisníc a nie z vykonaného dokazovania. Notárska zápisnica je pritom podľa ustanovenia §

3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov verejnou listinou, ktorá v zmysle ustanovenia § 205 CSP potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak. Právny úkon spísaný do notárskej zápisnice nemôže byť spochybnený takým dokazovaním, aké bolo vykonané v tomto konaní, keď súd len za pomoci domniek o nelogickosti konania dospel k záveru o potrebe zamietnutia žaloby.

13. Dovolateľ zopakoval, že v bode 1 notárskej zápisnice z 19. novembra 2015 je uvedené, že žalovaná uzatvorila zmluvu o pôžičke, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť notárskej zápisnice. V notárskej zápisnici je uvedené v minulom čase, že bola uzatvorená zmluva o pôžičke, čo korešponduje s dátumami vyhotovenia zmluvy o pôžičke (18. november 2015) a notárskej zápisnice (19. november 2015), a zároveň hovorí v minulom čase o tom, že žalovanej požičal 5 000 eur, čo rovnako tak korešponduje aj s obsahom zmluvy o pôžičke. Záver nižších súdov, že peniaze, ktoré žalovanej zaslal bezhotovostne, boli pôžičkou poskytnutou na základe notárskej zápisnice z 19. novembra 2015, je absolútne nelogický a v rozpore s dôkazmi, ktoré súdu predložil.

14. K druhej pôžičke žalobca poukázal na obsah notárskej zápisnice z 30. novembra 2017, z ktorého vyplýva, že peniaze boli odovzdané žalovanej pred vyhotovením notárskej zápisnice 29. novembra 2017, čo potvrdila žalovaná podpisom notárskej zápisnice. Je pritom nepodstatné, či peniaze odovzdal žalovanej v hotovosti alebo ich previedol na účet žalovanej v banke, nakoľko k odovzdaniu peňazí došlo 29. novembra 2017, t. j. pred prevodom peňazí 5. decembra 2017, a odovzdanie peňazí uvádzané v notárskej zápisnici nemôže byť stotožňované s prevodom 5 000 eur na účet žalovanej 5. decembra 2017. Považuje za nelogické, aby bol 30. novembra 2017 uznaný dlh, ktorý vznikol až 5. decembra 2017. Namietal, že v konaní nebol vypočutý notár O. Č.Y., ktorý jediný relevantným spôsobom mohol byť spochybníť alebo potvrdiť obsah notárskej zápisnice, ako verejnej listiny. Nevykonaním jeho výsluchu bol navodený stav, kedy nedošlo k relevantnému spochybneniu obsahu notárskych zápisníc, avšak vzhľadom na postoj súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces. Namietal aj nevysporiadanie sa s návrhom dohody o urovaní predloženým v konaní, z ktorého vyplýva, že peniaze, ktoré boli v notárskych zápisniciach uvedené ako poskytnuté v hotovosti, boli reálne poskytnuté bezhotovostne, prevodom na účet žalovanej v banke.

15. Žalovaná navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko v ňom poukazuje len na tie dôvody, ktoré boli predmetom odvolacieho konania. Žalobca v celom konaní uvádzal, že súdy nesprávne hodnotili konanie žalovanej v tom, že žalovaná podpísala dokumenty, ktoré sú predmetom ich sporov. K uvedenému poukázala na to, že všetky dokumenty, ktoré medzi stranami sporu boli spísané, vyhotovoval žalobca. Pre pochopenie odôvodnení súdnych rozhodnutí poukázala na to, že jej obrana v konaní bola založená práve na listinách vyhotovených žalobcom, doklade o platbe z 5. decembra 2017 a výzve zo 14. septembra 2018. Výzvou ju žalobca požiadal, aby mu uhradila aj nesplatené pôžičky uvádzané v notárskych zápisniciach, a to 3 x po 5 000 eur, spolu 15 000 eur. Žalobcom uvádzané dátumy poskytnutia pôžičiek uvádzaných v notárskych zápisniciach sa zhodujú s vymyslenými pôžičkami, ktoré sú predmetom tohto konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť.

17. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

18. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

20. Žalobca vyvodzoval v danej veci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, jeho nelogickosť a nezohľadnenie obsahu predložených notárskych zápisníc ako verejných listín a nevykonanie výsluchu svedka O.. Č..

21. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

22. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán na dokazovanie (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 - bod 26 a 5Cdo/57/2019 - body 9 a 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi konania odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. So zreteľom na to pristúpil dovolací súd aj v danej veci k posúdeniu argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

24. V posudzovanej veci obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Oba nižšie súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a to tak so zisteným stavom veci ako aj jeho právnym posúdením. Poukázal ďalej na správnu aplikáciu ustanovení § 657, § 563 a § 115 OZ súdom prvej inštancie, pričom označil za správny postup, keď obsah notárskych zápisníc z 19. novembra 2015 a z 30. novembra 2017 hodnotil aj vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi (poznámkou žalobcu na príkaze na

prevod peňazí z 5. decembra 2017, výpoveďou žalovanej, najmä však výzvou žalobcu zo 14. septembra 2019).

26. Na námietky dovolateľa o nedostatkoch odôvodnenia v súvislosti s hodnotením vyhlásenia žalovanej v notárskych zápisniciach z 19. novembra 2015 a z 30. novembra 2017, že peňažné prostriedky prevzala ešte pred spísaním týchto notárskych zápisníc, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (bod 25.), v ktorom dôkladne vysvetlil záver, že žalobca poskytol žalovanej len 3 pôžičky po 5 000 eur. Súd upozornil na tvrdenia žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie vedenom pod sp. zn. 14C/33/2018, že počas spolužitia so žalovanou jej poskytol 3 pôžičky po 5 000 eur a že v prípade takejto vyššej sumy bola spísaná o pôžičke aj notárska zápisnica. Odvolací súd následne k tomuto, po citácii z výzvy zo 14. septembra 2018 uviedol, že žalobca sám stotožnil prevody peňažných prostriedkov v dňoch 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017 s pôžičkami, ktoré boli uvedené v notárskych zápisniciach z 19. novembra 2015 a z 30. novembra 2017. Pokiaľ odvolací súd z výzvy na vrátenie pôžičiek, o ktorých boli spísané notárske zápisnice 19. novembra 2015, 21. decembra 2016 a 30. novembra 2017 (a o ktorých žalobca uviedol, že išlo o pôžičky, ktoré zaslal na účet žalovanej v banke 14. decembra 2015, 20. decembra 2016 a 5. decembra 2017) vyvodil záver, že pôžičky z rokov 2015 a 2017, uznané v notárskych zápisniciach 19. novembra 2015 a 30. novembra 2017, boli poskytnuté 14. decembra 2015 a 5. decembra 2017, a tento záver je v súlade s výpoveďou žalovanej, nie je možné konštatovať, že by nevyplýval z vykonaného dokazovania a nezohľadňoval vzájomné súvislosti skutkových zistení. Odvolací súd dôsledne zhodnotil obsah notárskych zápisníc v súvislosti s významom notárskej zápisnice o uznaní dlhu a súhlasom s jej vykonateľnosťou a zisteniami z výpovede žalovanej a obsahom bankového príkazu žalobcu na prevod sumy 5 000 eur dňa 5. decembra 2017 a najmä výzvy žalobcu zo 14. septembra 2019. Jeho záver, že žalobca poskytol žalovanej iba tri pôžičky po 5 000 eur 14. decembra 2015, 20. decembra 2016 a 5. decembra 2017, ale žiadne ďalšie v tejto výške, ktoré by boli žalovanej odovzdané pred spísaním notárskych zápisníc z 19. novembra 2015 a 30. novembra 2017, preto možno považovať za dostatočne odôvodnený.

27. Na námietku žalobcu, že skutkové zistenia nižších súdov nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd zdôrazňuje význam dovolania, ktoré nie je opravným prostriedkom na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

28. Dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, avšak v posudzovanej veci takúto vadu nezistil.

29. Nižšími súdmi urobené skutkové zistenia a z toho vyvedené skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené výsledkami vykonaných dôkazoch. Dovolací súd pripomína, že podľa ustanovenia § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do obsahu základného práva podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

30. K námietke žalobcu, že v konaní nebol vykonaný ním navrhnutý výsluch svedka O. Č., dovolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu a súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Z ustálenej rozhodovacej

praxe ústavného súdu vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

31. Podľa názoru dovolacieho súdu takto nesprávne v prejednávanej veci nižšie súdy nepostupovali. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, prečo nevykonal výsluch svedka, ale odvolací súd doplnil odôvodnenie postupu tým, že jeho výsluchu bránila povinnosť mlčanlivosti zakotvená v § 39 Notárskeho poriadku. Za situácie, že týmto dôkazom žalobca chcel preukázať výlučne, že je pravdou to, čo je uvedené v notárskych zápisniciach a žalovaná nepopierala, že notárske zápisnice (s obsahom, ako boli predložené súdu) podpísala, dovolací súd považuje toto odôvodnenie za dostatočné (objektívne uspokojivé).

32. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu zo skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. V odôvodnení dovolaním napádaného rozsudku je uvedené, z akých dôvodov potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu má všetky náležitosti stanovené v § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím dovolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe odôvodňovať prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

33. Dovolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup nižších súdov, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolanie preto odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.